

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Cu acest număr se termină colecția anului 1928.

Em. Slătineanu.—*Despre elocință.*

Jurisprudența Română.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, s. III.*—Faliment.—Drepturile femeii falitului. — Mobile aflate în posesia bărbatului. — Bunuri dotale. — Proba testimonială.

(Pesa Șmilovici cu Judele-sindic al Trib. Iași).

Curtea de Apel Craiova, s. I.—Acte de comerț.—Moară.—Conducere de către proprietar.

(A. Domas cu Neda I. Păun și altu).

Tribunalul Iași, s. III.—Faliment.—Lucruri supuse stricăciunii. — Vânzare.—Continuarea comerțului.

(Louis Polinger cu Judecătorul-sindic).

Judecătoria mixtă Calafat.—Donațiune.—Acceptare posterioară.—Femeie măritată.—Autorizația soțului.

(Ștefan P. S. Dinu cu Maria Gh. C. Dărmon).

DESPRE ELOCINȚĂ¹⁾

III

Genurile elocinței.—Duce Aristot²⁾ există trei genuri ale elocinței: demonstrativ, deliberativ și judiciar; duce cele trei categorii de auditori care le ascultă. Trebuie neapărat ca auditorul să fie sau simplu spectator sau să fie judecător; și poate fi judecător al unor lucruri viitoare sau al unor lucruri trecute sau întâmplate. Ești judecător al unor lucruri viitoare când ești cetățean participând la întrunirile publice; ești judecător al unor lucruri trecute când judeci ca membru unui tribunal; în fine ești simplu spectator, când nu te gândești de cât la talentul și puterea oratorului pe care-l ascuți. Pentru acesta din urmă ceea ce importă este prezentul, căci în genere nu se laudă sau blamează cineva decât pentru lucrurile actuale.

Se întâmplă adesea să se vorbească și de trecut ca amintire sau ca presimțire. Genul acesta din urmă mai poartă și numele de stil de aparat

Fiecare din aceste trei genuri are un scop deosebit; deliberativ, țintește la util și la dăunător. Când imbiu a face un lucru, îl s'ătuești ca fiind cel mai bun; când împiedici a-l realiza, este că nu e bun; și la aceste prime considerațiuni unești celelalte, ca de a ști dacă lucrul este just sau injust, frumos sau rușinos.

Înainte magistratului nu cauți decât dreptul și nedreptul, și nu faci să vină celelalte considerațiuni decât duce acestea.

În fine, în discursurile care critică sau laudă, este de văzut unde este binele sau răul; la aceste două chestiuni se rapoartă și se subordonează restul.

Scopul aceluia care sfătuiește este de sigur utilitatea aceluia cărora el se adresează, fie în adunări parlamentare sau publice. Formula chiar obișnuită este aceea, că auditorul este chemat să se pronunțe sau să-și dea votul asupra cutărai chestiuni ce interesează colectivitatea. Se deliberează asupra mijloacelor de ajuns la ținta propusă asupra căreia nu există nici o divergență. Această țintă este binele și utilitatea generală. Binele este tot ceea ce viețuitoarele caută sau cel puțin toate ființele dotate cu sensibilitate și inteligență, sau cari ar trebui să fie dotate. Supremul bine, duce unii, la care aspiră muritorii este fericirea întrevăzută duce concepția și temperamentul fiecărui individ. După alții a căuta fericirea este o himeră, simplul fapt de a trăi—independent de fericire sau nefericire—constitue marea mulțumire, căci senzația vieții îți produce fericirea cu multiplele și variatele ei fețe, dacă aparatul receptor este încă bun, independent de apănajul unei memorii adânci, o mare spontaneitate a minții, o întinsă facultate de asimilare, un ascuțit simț artistic și o mare aplecare spre studiu.

Aprecierile sunt multiple: pentru epicurieni bunurile materiale formează restul fericirii; vanitoșii consideră bunurile materiale nu din punctul de vedere al satisfacției ce pot produce ci ca izvor al inegalității sociale.

Dreptatea este și ea un bun, căci trebuie să fie la baza organizării sociale și este de o mare utilitate pentru toată lumea.

Este truism că unui orator public i se cere să cunoască, cel puțin, legislația țării lui și diferitele sisteme de guvernământ precum și principiile care presidă la așezămintele constituționale a Statelor moderne: «Oratorul nu trebuie să piardă din vedere scopul special al ori cărei Constituțiuni, căci nu se acceptă de auditor decât ceea ce poate duce la acest țel».³⁾

Principiile de guvernământ: democrația, oligarhia, tirania. Formele de guvernământ nu s'au schimbat de la Aristot. Numele sau fațada s'a premenit: Tot tiranie este când guvernezi în numele unei clase

1) Vezi *Dreptul* No. 35 și 37 a. c.

2) *Aristot*: Reticorica.

3) *Aristot*: „Politica“.

care devine dominantă sau în numele unui om, a cărui putere devine covârșitoare. Și cum nici o dată un conducător nu se poate opri la un just mijloc, este fatal să devină absolutist, dupe chiar părerea lui Ludovic al XIV, csre se întreba cu multă ingenuitate: la ce servește puterea, dacă nu abuzezi de dânsa?

Auditorul nu se lasă însă convins numai de puterea argumentărei vorbitorului. El se mai lasă influențat de personalitatea morală a celui ce vorbește și simpatia personală ce poate degaja.

Pentru elocința judiciară prima calitate a avocatului este să cunoască principiile de drept și să cunoască dosarul afacerii.

Sunt colegi de ai noștrii cari acordă cu multă bunăvoință epitetul măgulitor de «avocat mare» aceluia ce și-a dat sârguința să cunoască numai articolul de lege fără să cunoască dreptul. Ca să năzuiești spre acest titlu, se mai cere să ai o cultură generală care să dea un colorit de erudițiune pledoariei tale. Cunoașterea istoriei, economiei politice și câtorva noțiuni de filosofie și de literatură sunt absolut indispensabile formărei unui avocat bun, necum unui avocat mare.

În toate țările se constată însă că elocința judiciară a evoluat mai iute ca cea politică.

Bara noastră numără, față cu avocații pledanți, mai mulți avocați agreabili și interesanți de ascultat de cât viața noastră politică și parlamentară. Explicațiunea ne-o dă calitatea auditorului; judecătorul nostru, ori de ce treaptă ar fi, este un om cu cunoștințe juridice și cu o cultură pe care i-a dat-o liceul unificat sau nu, dar care cel puțin l'a îndrumat spre dezvoltarea cunoștințelor căpătate în școală. Adunările parlamentare sau publice se recrutează, în genere, din diferiți factori ai organizației noastre sociale. Clientela electorală formează substratul adunărilor și întrunirilor publice. Cu drepți cuvânt s'a stabilit, ca regulă de psihologie colectivă, că dacă fiecare individ luat în parte poate constitui o personalitate, luați în masă pierd mare parte din valoarea lor. Resimt impulsuni și curente formate din condițiunea populară care fac ca nu totdeauna părerea și hotărârea celor înțelepți să prevaleze.

Bismark, consecinte al aceleiași legi, spunea că în congrese, fie naționale, fie internaționale, rezultatul nu corespunde așteptărilor, fiindcă suma din punct de vedere intelectual a celor adunați în congres, nu reprezintă adevărata valoare a celor grupați.

Elocința judiciară se adresează bunului simț și logicei, cea politică, de cele mai multe ori interesului și patimei. Avocații se exprimă astăzi cum vorbește toată lumea. A contribuit mult la aceasta, persiflările și ridiculizările oamenilor de spirit, pentru ca să aducă pe avocați la realitate. La noi școala emfatică și patetică a dispărut și este un mare bine. Un avocat francez ne spune că pledoaria numai este un mozaic de expresii preferențioase împrumutate pseudo-tradițiunei greco-romane. Elocința judiciară penală mai admite unele înfrângeri la această regulă; dar să nu credeți că excesul de patetic nu face să zâmbească pe jurați, când într'o cauză de pură reflexiune se caută a se mișca inima judecătorilor populari.

În schimb elocința politică este mai caprițioasă,

și succesul tot așa de momentan ca al elocinței juridice. Gândiți-vă la cele mai frumoase discursuri ale epocii ce ne-a precedat, și ce searbăde o să vi se pară citindu-le! Imprejurările în care au fost pronunțate dau vioiciune și strălucire cuvântărilor cu răsunet; odată schimbate, aprecierea va fi cu totul alta.

Parlamentul francez numără ceace se numește „des-joutes oratoires” ședințe faimoase când au stat față în față sfidându-se, ca și eroii lui Omer, două somități ale cuvântului. Mai cunoscute sunt: în anul 1906, Clemenceau și Jaurès, reprezentanți a două doctrine, au încrucișat spada; și ședința cunoscută când Clemenceau, dărămătorul de ministere a pus în minoritate pe Jules Ferry.

În privința acețui gen de vorbire o observație generală se poate degaja, aceea că s'ar putea ca vorbitorul să nimorească și să sesizeze momentul când trebuie să intervină în discuțiune pentru ca intervențiunea lui să fie oportună. Ar mai fi un sfat de dat: să cauți a-ți măsura puterile pentru ca să nu te încumeți de a ataca și de a provoca o luptă din care este sigur că vei eși zdrobit. Să ți se recunoască, pe lângă „noblețea efortului”, cum zice Renan, și o parte de prudență—nu în alegerea adversarului—dar cel puțin meritul prevederii unei înfrângeri onorabile iar nu al unei derute complete, care te scoate pentru totdeauna din rânduri și ți dă o tristă celebritate. În Parlamentul român au fost semnalate asemenea acte de temeritate din partea unor tineri, pe atunci, astăzi încărunțiți, cari au plătit scump tentativa presumpțiunei lor.

Sunt dintre scepticii cari nu cred că bara poate forma pe oratorul politic. Elocința judiciară te familiarizează cu cuvântul, cu un anumit gen de vorbire care răsare vizibil, în discursul politic. O primă meteahnă este acea repetare a frazelor pentru o singură idee exprimată, care devine fastidioasă când s'ar manifesta într'un discurs parlamentar sau într'o harangă politică. În pledoarie asemenea licențe sunt permise, când țaria în mijloace de convingere, constă tocmai în revenirea continuă asupra argumentelor debitate, pentru ca ele să stăpânească memoria și să lumineze mintea judecătorului.

Loyd Georges, care și dânsul avocat de profesiune, uzează de aceleiași procedee când vroește într'un discurs politic să dea impresiunea unei convingeri adânci, nestrămutate că nimic nu'l va face să renunțe la ideile și credința lui.

Această lacună revelată de noi, duce fatal la lungimea, fără nici o compasiune pentru ceice ascultă, a concluziunilor orale, care devin un supliciu pentru magistrați și pentru auditorul din sală. Imi permit să citez o anecdotă întâmplată unuia din miniștrii de justiție pe când era prim-președinte al Tribunalului Ilfov. Pledea unul din acei avocați, astăzi defunct, care părea a fi fost luat mai mult cu ceasul decât cu procesul. Incepea de la potop pentru ca să poată ajunge la speța Punea concluziuni într'una din acele zile de Noembrie când pare că ești tentat să asimilezi bura de toamnă cu monotonia pledoariei. Un justițiabil, nenorocit și probabil oropsit la gândul că nu-și va mai vedea procesul strigaf, scoase un lung și răsunător căscat care exprima tot efectul unei dizertațiuni inutile asupra unui public nerăbdător sau cel puțin indiferent când

nu se află în cauză. Magistratul-president la hohotul de râs din sală, reprimă astfel pe necuviinciosul ascultător: „Am să te dau afară din sala de ședințe și mie îmi vine s'o fac, dar mă rețin“. Vă închipuiți impresia asupra bătrânului și incorigibilului vorbitor.

Incontestabil că oratorul politic are să ocolească mai multe stânci de cât avocatul la bară. Adunările parlamentare sunt împărțite în partide, grupuri, afinități politice și uneori chiar coterii. Trebuie ca tânărul deputat să se ferească de a lua atitudine prea belicoasă față de grupul advers sau să-și dea aere de înfățetate față de grupele din care face parte. Bătrânii clanului politic admit cu greu un frumos debut novicelui, care vrea prea grăbit să cunoască botezul focului. În meseria noastră dacă tânărul colaborator ar avea un succes la bară pe timpul noviciatului, credeți că ar fi pe gustul patronului? Eu cred că, dupe explicațiunea pe care o dă La Rochefoucauld, zilele de colaborare a patronului cu colaboratorul lui sunt numărate.

În viața publică trebuie să-ți eclipsezi singur superioritatea ta. Bogații bunurilor materiale și a celor intelectuale sunt datornici societății în care trăesc. Am auzit un cuvânt al unui om ce cugeta: «care atâtea calități, că se cere multă modestie pentru a face să îi se ierte superioritatea». Și este natural să fie așa: unde 'și-ar putea etala artistul arta lui, și de cine are nevoie pentru a fi apreciat, de cât de semenii lui, cari sunt departe de a-l egala. Omul de știință și gânditorul pot trăi izolați de mulțime pentru că n'are nevoie de a-i capta sufragiile, chiar dacă nu este profet printre ai lui, căci este o chestiune de timp pentru ca să fie consacrat artistul, pentru ca să fie recunoscut ca atare are nevoie de aprecierea contemporanilor lui. Trebuie să meargă cu vremea lui, dar anticipând într'o măsură oarecare asupra viitorului, pentru că altfel progresul ar fi imposibil. Restrângându-ne la oratorul întrunirilor publice, să nu caute nici a disprețui mulțimea, cum a făcut-o unii din oamenii noștri de Stat care venind spre sfârșitul vieții lui la dânsa, 'l-a făcut să simtă impopularitatea lui, nici s'o aduleze pentru ca să stârnească într'ânsa patimi ce nu mai pot fi înlocuite. Elocința tribunei a evoluat și dânsa a lepădat ornamentațiile inutile. D-l Lanson ne dă motivarea. «Ceeace menține și produce marea, răsunătoarea elocință, sunt luptele de principii, chestiunile universale». Pe măsură ce interesele devin mai numeroase și mai grabnice, oratorul este solicitat a deveni un om de afaceri, capabil să expună clar, să discute precis, fără străluciri sgomotoase, fără gesturi violente.

Ea proscie numai retorica, declamațiunea, preciositatea, tot ce supra-încarcă cuvintele cu ornamentațiuni și broderii inutile.

Printre genurile de elocință mai avem: conferința, sau causeria, care își are origina, se crede, în lecturile pe care Dickens le făcea, din operele lui, în public. Caracteristica: un discurs mai studiat și cu mai multă pretențiune, de aceea și auditorul este mai exigent. Preceptul: să eviți poza și trivialitatea. Publicul nu ți le iartă nici pe una, nici pe alta. Să nu-ți diluezi prea mult ideile, căci nu te mai poți concentra și devii lung și obositor; timpul fiind măsurat: ora conferențiarului, 55'. Un om politic, cu multă comperință a adunărilor politice, s'a izbit

mai deunăzi tocmai de această stâncă, reflex a obicuinței de a cuvânta, fără limitare de timp. În prima sa conferință, foarte documentată și de un debit nu se poate mai plăcut, păcătuia prin relaxarea conținutului conferinței, încât o oră și jumătate nu epuizase introduțiunea.

Calitățile oratorului. — Să-ți cunoști subiectul în toată amploarea lui și cu tot ce s'ar putea raporta ori cât de depărtat la dânsul. Cultura vorbitorului face ca expresiunile să fie alese și vocabularul variat. Aceasta constituie tehnica inferioară a artei de a cuvânta.⁴⁾ Dar nu este de ajuns. Acestea nu sunt decât vestmântul ce acoperă ideile, pentru că cuvântul nu este de cât reprezentarea concretă a ideii. Cultura însă căpătată prin instrucțiune să fie în așa măsură ca să nu întunece originalitatea celui ce vorbește. Francezul are expresiunea plastică: „*Donner de son crâ*“. Meditațiunea subiectului este o condițiune imperioasă a vorbitorului. Una este a ști, altceva a medita. Cea din urmă presupune mobilizarea ideilor în vederea exteriorizării. Renan cerea cel puțin o lună de zile de preparațiune aceluia ce voește să vorbească în public o oră, pentru ca aceea ce spune să prezinte un interes.

Preparațiunea trebuie să poarte numai asupra fondului de oarece forma pentru adevărații vorbitori este o chestiune de moment. Dacă ai meditat mult asupra unui subiect, este imposibil ca la momentul oportun, forma să nu țâșnească. Memorizarea unei cuvântări este un lucru, dupe mine unul aproape imposibil și foarte riscat. Contactul cu auditorul departe de a-ți facilita scânteierea vorbirii, uneori îți înăbușe orice avânt depinde de temperamentul oratorilor de a delita cu un calm desăvârșit ceea ce și-ai propus a desvolta.

Clar conceput subiectul, cuvântul lui Boileau în Arta Poetică rămâne vecinic: „*Ce que l'on conçoit bien s'enonce clairement, et les mots pour le dire arrivent aisement*“, cuvintele vin fără greutate. Imaginile nu trebuiesc evitate atunci când ele nu sunt prea căutate—*recherchées*—și când ele sunt expresiunea unui temperament poetic sau unei bogate imaginațiuni. La noi în această privință putem cita pe Barbu Delavrancea și Alex. Djuvara.

Modul de preparare depinde de fiecare. Unii înainte de a'le rosti, le recită, ca și cum publicul ar fi față. La noi un fost ministru își recita discursul în fața oglindei pentru a-și examina mimica. Înțelegeți spaima oamenilor din casă cari venind pe neaunțate a găsit gesticulând pe oratorul nostru, în această comică postură? Decanul Chenu recomanda tinerilor avocați: «oratorul nu trebuie să dea socoteală la nimeni de mijloacele de a procedea la prepararea unui discurs, el trebuie să fasă o operă de artă; succesul singur importă».

Dupe ce ai adunat ideile, ele trebuiesc ordonate în așa mod, că ori care ar fi turburarea sălei sau întreruperea auditorului, să nu te părăsească firul.

Simplitatea unui plan, larg divizat, puțin subdivizat, pare a fi caracteristica discursului modern. Trebuie să reții câteva idei principale, și un mic număr de secundare. «Cel mai bun gen de memorie și cel mai sigur, este să faci memorie cu judecată». (Condorcet). De asemenea trebuie să te obicinuești a reține tranșiunile (Ioseph de Maistre).

4) Emil Amet.

Mi-a fost dat să aud acum câțva timp vorbind în aula Fundațiunii Carol un strein care dovedea o așa lipsă de legătură între idei și incoherență, în cât cred că un elev începător în ale stilului, l'ar fi rămas pe acest doct dezordonat. Ca să poată stabili un plan, vorbitorul va putea face exerciții pentru uzul său personal. Va proceda prin analiză despiciând un discurs pentru a-l reconstitui prin sinteză. Dupe ce ai acumulat ideile lasă inconștientul să lucreze. Întrebărei care și-o pun mulți, dacă este mai bună preparațiunea scrisă sau vorbită, răspundem: nu există orator care să nu și prepare și să și mediteze discursul, fie că cernă discursul pe hârtie, fie că notează cuvintele care îi sugerează ideile. Improvizatori atât ai fondului cât și a formei, în adevărata accepție a cuvântului, nu există. Littré citează ca un fenomen pe Auguste Comte care medita subiectul lui fără o notă scrisă. Când această elaborare era gata spunea ca volumul lui este făcut. Memoria lui suplinea la tot.

Unii auditori, văzând că oratorul debitează cu mare ușurință discursul parcă l'ar citi, cum spunea Gheorghe Păun de Tache Ionescu, cred că vorberse fără preparație și că se lasă inspirației ultimului moment. Nimic mai eronat. Cuvântarea lor reprezintă multe nopți de veghe până să ajungă la acea exteriorizare perfectă care face strălucirea unei cuvântări. Fără preparația scrisă a formei, adică verbo-motorii, în contrast cu motorii graphici, sunt considerați acei oratorii cari mecanismul reflexelor mintate se face cu atâta iuțeală în cât pare că nu numai că gândește în ei înșiși ci că vorbesc. Sunt cei apți pentru improvizări formei și cari pot face față oricărei împrejurări neprevăzute. Această facultate aduce ca un fel de dedublare a eului și favorizează un fenomen delicios pe care tratatele de elocință îl explică astfel¹⁾:

«Să luăm un exemplu din arta muzicii. Printre instrumentiști, unii sunt buni cititori, alții mediocri. Întrebați pe cei dintâi, vă vor răspunde că citesc înainte. Dacă execută conținutul unei măsuri, privirea lor în același moment citește măsura sau măsurile următoare. Lectura la danșii anticipă asupra execuțiunii. Vă vor spune, de altminterea, că trec direct de la semnul citit la acțiunii degetelor, fără să numească interioramente notele. Ei suprimă deci, în lectură, operația intermediară a traducerei semnului în numele notei. Ei bine, antrenamentul preparațiunii verbale aduce oratorului viziunea prealabilă a ceace va zice, fără să îngreuneze deloc elocința actuală. Citește înainte, în minte ceace va spune într'o clipă; condițiune esențială a improvizățiunii» Această facultate a improvizățiunii, nu dă, dupe umila mea părere, o superioritate asupra preparației scrise. Ușurința de preparat va fi mai rapidă pentru improvizator; de aci generalizarea, că în principiu, preparațiunea or cărei opere trebuie să fie verbală, este exagerată. Ioseph Reinach nu interzice de a scri înainte discursul, ceace va permite a-l aprecia ca oricare altă bucată de proză, dar această fabricațiune savantă nu este dupe dânsul elocința politică modernă a cărei improvizățiune a devenit legea și carac-

terul distinctiv. El îndeamnă pe toți vorbitorii să facă exerciții de improvizățiune. Alegeți teme de dezvoltare foarte simple și spuneți-vă: voi desvolta aceasta fără să mă opresc, fără să mă repet; voi sfârși toate frazele, voi supraveghea înțonațiunea și debitul ca și cum aș fi în public. Este mult mai practic, după dânsul, a face această preparație în plin aer, dupe avizul lui Thiers, de Sarcey, Bardoux. Explicațiunea ar fi că prin plimbarea în aer, sângele biciuit prin mișcare și inundat de oxigen, deșteaptă și imprimă în creier amintiri ce îi se încredințează în aceste momente fericite. Lucrarea compozițiunii, meditația devin ușoare: ideile aleargă în minte, se grupează bucuos; te reînforci la masa de lucru cu un plan neted, o bogată culgere de imagini și idei și cu ceva mai mult, cu foloase igienice a exercițiului în plin aer (Jules Payot, Education de la volonté).

(Va urma).

Emanoil Slatineanu
Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 26 Iunie 1928

Președinția D-lui Ar. Alexandrescu, consilier

Pesa Smilovici cu Judele-sindic al Trib. Iași

FALIMENT. — DREPTURILE FEMEII FALITULUI. — BUNURI MOBILE AFLATE ÎN POSESIA BĂRBATULUI SAU A FEMEII. — PRESUMȚIA CĂ PROPRIETATEA ESTE A ȘOTULUI. — PRESUMȚIE JURIS TANTUM. — DOVADA CONTRARĂ. — ADMISIBILITATE. — ART. 792 C. COM. FALIMENT. — DREPTURILE FEMEII FALITULUI. — BUNURI DOTALE. — DOVADA PROPRIETĂȚII. — ACT CU DATĂ CERTĂ. — INVENTAR. — PROBA TESTIMINALĂ. — ART. 793 COD. COM.

1. Cu toate că din textul art. 792 cod. com. reese că legiuitorul instituind prezumțiunea legală că toate bunurile mobile aflate fie în posesiunea bărbatului, fie în a femeii în momentul declarării în stare de faliment, se presupune că aparțin șotului, prin aceasta a creiat o prezumție juris tantum în contra căreia se poate face proba contrarie.

2. Deși din prima parte a art. 793 c. com. ar reeși, că în ce privește bunurile mobile trecute în actul dotal, proba indentității nu s'ar putea face decât prin un inventar sau prin orice act cu dată certă, totuși această nu poate fi de cât o inadvertență a legiuitorului, care a înțeles să îngreudească proba contrarie la bunurile dotale prin proba cu act cu dată certă sau inventar, numai în ce privește proveniența sau proprietatea bunurilor dotale, iar nici de cum să interzică dovada indentității obiectelor prin proba cu martori.

No. — Admis recursul făcut de către Pesa Smilovici în po-triva deciziei No. 54/927 a Curții de apel din Iași, S. I. în proces cu Judele-sindic al Tribunalului Iași.

S'au ascultat D-l avocat Paul Rătescu pentru recurentă lipsă fiind intimatul.

¹⁾ E. Amet.

Curtea deliberând,

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs, se constată că recurenta Pesa Smilovici la trecerea sa în căsătorie cu Șmil zis Șmilovici a adus ca dotă, precum rezultă din actul dotal autentificat de Tribunalul Iași S. III sub Nr. 2340 din 11 Decembrie 1927, pe lângă banii în numerar și „2000 lei mobile a căror evaluare nu operează vânzarea“;

Că, soțul recurentei căzând în stare de faliment, judecătorul-sindic al Tribunalului Iași prin procesul verbal dresat în ziua de 11 Februarie 1927, a sequestrat toate bunurile din casă ca aparținând soțului falit; că recurenta, făcând contestație contra zisului proces verbal, Tribunalul Iași, pe baza actului dotal aflător la dosar a admis și efectuat proba cu martori pentru stabilirea indentității obiectelor revendicate, însă la termenul fixat în continuare, recurenta neprezentându-se, deși a luat termenul în cunoștință, tribunalul prin ședința Nr. 198/1927 a respins contestația ca nesusținută;

Că, recurenta făcând apel contra sentinței susamintite, Curtea de Apel prin decizia No. 54/27 atacată cu recursul de față, respinge apelul ca nefondat pe motiv că nu dovedește identitatea obiectelor revendicate cu inventar sau prin orice act cu dată certă, după cum cere art. 793 cod. com.

Având în vedere că prin motivul de casare recurenta se plânge de emisiune esențială, exces de putere și violarea art. 792 și 793 cod. com.

Considerând că din textul art. 792 cod. com. reese că legiuitorul instituind prezumțiunea legală că toate bunurile mobile aflate fie în posesiunea bărbatului, fie în a femeii în momentul declarării în stare de faliment, se presupune că aparțin soțului, a creiat prin aceasta numai o prezumție juris tantum în contra căreia se poate face proba contrarie;

Având în vedere că deși din prima parte a art. 793 citat ar reeși că în ce privește bunurile mobile trecute în actul dotal, proba indentității nu s'ar putea face decât prin un inventar sau prin orice act cu dată certă, totuși aceasta nu poate fi decât o inadvertență a legiuitorului, care a înțeles să îngreiească proba contrarie la bunurile dotale prin proba cu act cu dată certă sau inventar, numai în ce privește proveniența sau proprietatea bunurilor dotale, iar nici de cum să interzică dovada indentității obiectelor prin proba cu martori;

Că, aceasta rezultă și din aliniatul ultim al textului de lege citat, care dă drept soției falitului, pentru celelalte bunuri mobile, să răstoarne prin proba contrarie prezumția existentă că bunurile aparțin bărbatului — și aceasta fără condițiunea inventarului sau actului cu dată certă;

Că, ar fi un non sens ca atunci când este vorba de bunuri a căror proveniență nu are nici o legătură cu regimul căsătoriei, ca în cazul din urmă, condițiunea admiterii probei contrarie să fie mai ușoară decât în cazul când e vorba de bunuri trecute în actul dotal, act ce întodeauna are dată certă, mai ales că în acest caz nu se cere decât admiterea probei contrarie a prezumției legale, numai relativ la identitatea obiectelor;

Considerând că în speță recurenta prezentând un act dotal cu dată certă, din care se constată proveniența și proprietatea bunurilor revendicate, iar proba cu martori cerută tinzând numai la stabilirea

indentității lor, Curtea de Apel numai prin omisiune esențială, exces de putere și violarea art. 793 cod. com. n'a admis probațiunea oferită de recurentă, soluțiunea procesului putând fi în acest caz cu totul alta;

Că deci, recursul fiind fondat urmează a fi admis: Pentru aceste motive, caseaza.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA S. I.

Audiența de la 21 Martie 1927

Președinția D-lui C. R. Marinescu, Prim-Președinte

A. Domas cu Neda I. Păun și Petre C. Lupu

ACTE DE COMERT. — ÎNTREPRINDERI DE FABRICI ȘI MĂNUFACTURĂ. — MOARĂ. — CONDUCEREA EI DE CATRE CHIAR PROPRIETARUL EI. — DACĂ CONSTITUIE UN ACT DE COMERT. — ART. 3 AL 9 COD. COM.

Pentru ca o întreprindere de manufactură să poată fi considerată ca act de comerț în sensul art. 3 al. 9 ccd. com. trebuie să aibă o importanță oare-care, întrebuițând mașini perfecționate și de valoare, cum și un oare-care număr de lucrători; ast-fel că o moară mică, situată într'o comună rurală, care funcționează din când în când cu o producție redusă și e condusă de chiar proprietarul ei, nu poate constitui o întreprindere de manufactură care să fie considerată ca act de comerț în sensul legii, ci constituie numai exercițiul unei meserii.

No. 16. — Respins ca nefondat apelul făcut de A. Domas în contra sentinței comerciale a Tribunalului Romanați S. IIa cu No. 61/926 în proces cu Neda I. Paun și Petre C. Lupu

Curtea,

Având în vedere apelul făcut în termen de către A. Domas comerciant, în contra sentinței comerciale cu No. 60/926 a Tribunalului Romanați s. II. prin care i s'a respins ca nefondată acțiunea intentată în contra părăților Neda I. Păun și Petre C. Lupu morari din comuna Grădinile județul Romanați de a fi declarați în stare de faliment de oare ce se găsește în încetare de plăți pentru datoriile lor comerciale.

Având în vedere actele cauzei, ascultând pe ambele părți în susținerele și obiecțiunile făcute.

Având în vedere că apelantul în susținerea apelului său a invocat: 1 că intimații fiind morari care macină peste 300 dubli decalitri grâu sau porumb zilnic semul luat drept plată a măcinisului îl vând fie în natură fie transformat în făină, deci fac fapte de comerț conform art. 3 al II cod. comercial; 2, că chiar dacă fapta lor n'ar intra în prevederile art. 3 al 2 cod. comercial intră în art. 3 al 9 a acelaș cod.

Asupra primului motiv de apel.

Pentru motivele din sentința apelată pe care Curtea la adoptă în totul, atât în drept cât și în fapt, respinge acest prim motiv ca nefondat.

Asupra celui de al doilea motiv

Considerând că după dispozițiunile art. 3 al 9 cod. comercial sunt considerate ca fapte de comerț, întreprinderile de fabrici, de manufactură și imprimărie,

Considerând că întreprinderile de manufactură constă în ori ce industrie care are de scop de a transforma materia primă în obiecte de consumațiune fie că materia primă aparține întreprinzătorului industriei fie că aparține terților.

Considerând că legiuitorul a considerat aceste întreprinderi ca acte de comerț de oarece prin ele se speculează atât asupra mașinilor și instalațiunii cât și asupra munci lucrătorilor întrebuițați în industrie. De aci rezultă și mai ales cuvântul «întreprindere» dovedește în deajuns, că pentru ca o asemenea industrie să poată pe întreprindere de manufactură în sensul legii comerciale trebuie să aibă o importanță oarecare, întrebuițând mașini perfecționate și de valoare, cum și un număr oarecare de lucrători.

Că, întru cât în speța de față după arătările intimațiilor necombătute cu vre-o altă probă se stabilește că moara lor, este o moară mică situată între o comună rurală care funcționează când și când, producând venit intimațiilor câte 7—8 dubli decaltri ceriale pe zi și că ea este condusă chiar de proprietarii ei, o asemenea întreprindere nu poate constitui o întreprindere de manufactură ci constituie exercițiul unei meserii.

Că astfel fiind, întru cât intimații nu fac acte de comerț și acest al doilea motiv e nefondat și Curtea îl respinge și pe acesta.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim Președinte C. R. Marinescu, și cele din sentința apelată, respinge.

Semnați: *C. R. Marinescu, G. A. Christof, C. Bivolaru, V. Ștefănescu, M. Foișoreanu.*

TRIBUNALUL IAȘI S. III-a

Audiența de la 3 Noembrie 1928

Președinția D-lui M. Eșianu, președinte

Louis Polingher cu Judecătorul — Sindic

FALIMENT. — VÂNZAREA LUCRURILOR SUPUSE STRICĂCIUNEI. — CONTINUAREA COMERȚULUI. — ART. 760, 803 ȘI 804 COD COM.

Dispozițiunile art. 803 cod com. potrivit cărora judecătorul sindic nu poate proceda la lichidarea activului prin vânzarea averii mobile și imobile a falitului de cât după trecerea celor 10 zile de la pronunțarea hotărârei date asupra contestațiunilor la verificare, nu se aplică și în cazurile prevăzute de art. 760 cod. com. când judecătorul-sindic este autorizat să vândă lucrurile supuse stricăciunei ori scăderii de valoare, sau când Tribunalul încuviințează continuarea comerțului.

Jurnal No. 8034 — Admisă cererea pentru continuarea comerțului făcută de falitul Louis Polingher.

Tribunalul,

Având în vedere adresa No. 5197/928, prin care judecătorul-sindic a falimentului Louis Polingher, înaintează un proces-verbal dresat în ziua de 29 Octombrie 1928, referitor la avizul creditorilor în ce privește cererea de continuare de comerț, cerută de falit.

Având în vedere că legiuitorul prin procedura falimentului urmărește ca lichidarea averii falitului să se facă cât mai urgent, falimentul creind totdeauna o stare de incertitudine dăunătoare comerțului, iar în al doilea rând de a se proceda la repartitia sumelor între creditori.

Considerând totuș, că această lichidare încredințată judecătorului — sindic, nu se poate face de cât după trecerea celor zece zile de la pronunțarea hotărârei date asupra contestațiunilor la verificarea creanțelor.

Că, în această împrejurare, încetarea bruscă a operațiunilor comerciale poate fi dăunătoare intereselor creditorilor, fie că printre lucrurile sechestrate se găsească dintre acelea supuse stricăciunii sau la micșorare iminentă de valoare, fie că întrerupând operațiunile unui fond comercial, a cărui valoare consistă tocmai în utilizarea lui pe un timp determinat să nimicească cu totul gajul creditorilor, pe când din contra continuând exploatarea aceluia fond pentru un interval de timp, s'ar asigura creditorilor beneficii însemnate; iar uneori o lichidare urgentă ar provoca o micșorare vădită a gajului creditorilor prin sumele mici ce ar rezulta din vânzarea făcută într'un timp nepotrivit cu natura mărfii.

Considerând că legiuitorul ținând seamă de aceste cazuri excepționale, a înscris disp. art. 760 c. cm. imputernicind, în prima situație, tribunalul de a autoriza judecătorul — sindic să le vândă, iar cea de a doua a supus-o deliberațiunii creditorilor verificați sau înscriși provizoriu la masa falimentului, înputernicindu-i de a da încuviințarea lor spre a se continua în mod provizoriu comerțul în tot sau în parte, întrucât această operațiune ar fi folositoare masei credale, obligându-i tot odată să determine cu precizie timpul, limitele și condițiunile sub care se va continua comerțul, desemnând și persoana care-l va face sub a lor răspundere, că astfel legiuitorul a dat în căderea masei credale dreptul de a aprecia oportunitatea încuviințării acestor cereri și aprecierea condițiunilor rămânând tribunalului dreptul de a examina dacă sunt în conformitate cu legea și deci să admită sau să respingă cererea. Că tribunalul are obligațiunea și căderea de a aprecia măsurile necesare pentru asigurarea mărfurilor și conservarea prețului.

Considerând că în speța judecătorul — sindic nu poate pași la vânzarea mărfurilor întrucât verificarea creanțelor nu s'a făcut în mod definitiv, fiind în curs de judecată mai multe contestațiuni și că în acest timp valoarea lor poate scădea fiind supuse fluctuațiunii valutare, iar dacă s'ar vinde în bloc ar rezulta un preț cu mult scăzut față de valoarea lor reală, cauzându-se în modul acesta o pierdere creditelor.

Că, în aceste împrejurări, continuarea comerțului ar aduce beneficii însemnate masei credale.

Considerând că din procesul-verbal dresat de judecătorul — sindic, cererea de continuarea comerțului introdusă de falitul Louis Polingher, a întrunit voturile a 48 creditori din 67 înscriși la masa falimentului, deci peste majoritatea cerută, iar condițiunile prescrise sunt în conformitate cu dispozițiunile art. 760 cod. com. astfel că din sces punct de vedere cererea urmează a fi admisă în mod provizoriu.

Având în vedere că pentru asigurarea și conservarea prețului tribunalul găsește că este necesar: 1) Sumele rezultate din vânzarea mărfurilor din care se va

deduce cheltuelile conform registrelor, să se depună lunar la casa de depuneri iar recipisele la sindicat pentru a fi repartizate de judecătorul — sindic creditorilor, singurul autorizat de a face această operațiune.

2) Odată cu depunerea recipiselor la sindicat, creditorii din comisiune să depună la tribunal situațiunea de mersul operațiunilor în care se va arăta mărfurile vândute, mărfurile rămase, suma cheltuită și natura lor, precum și suma depusă la casa de depuneri, situațiune care va fi semnată de încreaga comisiune.

Pentru aceste motive, redactate de D-l M. Eșeanu președintele, admite cererea
Semnați: M. Eșeanu, V. G. Rilescu.

JUDECĂTORIA MĂRITĂ CALAFAT

Audiența d^e la 12 Mai 1928

Președinția D-lui I. S. Rădulescu, Jude-Președinte

Ștefan P. S. Dinu în proces cu Maria Gh. C. Dârmon

DONAȚIUNE. — ACEPTARE POSTERIOARĂ. — FEMEIE MĂRITATĂ. — LIPSA AUTORIZĂȚIEI SOȚULUI. — NULITATE RELATIVĂ. — ART. 199 207, 813, 814, 950 și 952 COD. CIVIL.

Daca formalitățile prevăzute în art. 813 și 814 cod. civil sunt cerute de legiuitor „ad solemnitatem” și deci neîndeplinirea lor isbește actul de donațiune cu o nulitate absolută, de aci însă nu urmează că și actul de donațiune în care o donatară deși a acceptat donațiunea cu respectarea formelor cerute de art. 814 cod. civil însă nu a avut și consimțământul soțului său, este isbit de o nulitate absolută, de oare-ce nulitatea unui act provenind din lipsa de capacitate a femeii măritate este o nulitate relativă care nu poate fi invocată de către persoana capabilă care a luat parte la încheierea contractului, ci numai de femeia incapabilă, de moștenitorii săi sau de soțul său a cărui autorizare trebuia dată.

No. 339. — Respinsă ca nefondată acțiunea intentată de către Ștefan P. S. Dinu în proces cu Maria Gh. C. Dârmon.

Judecata,

Asupra acțiunii înregistrată la No. 2281/928 al cărei obiect s'a determinat mai sus.

Având în vedere că reclamantul Ștefan P. S. Dinu prin acțiunea de față tinde a se anula actul de donațiune autentificat la No. 255 din 28 Februarie 1922 de această judecătorie, prin care a donat părâtei Maria Gh. C. Dârman, fostă Anghel Stănescu, următoarele imobile, invocând ca motiv al acestei anulări lipsa de autorizațiune a soțului său anume Gheorghe D. Locusteanu în momentul acceptării.

Având în vedere că conform dispozițiunilor art. 199 c. civil femeia având avere, chiar parafernă, nu o poate da, instreina, ipoteca, nu poate dobândi avere cu titlul oneros sau gratuit, fără consimțământul bărbatului la facerea actului sau prin osebbit consimțământ înscris; că în caz de refuz

din partea bărbatului, conform art. 201 cod. civil, autorizațiunea poate fi dată de justiție după ce se va asculta arătările lui în camera de consiliu. sau va fi dovadă despre chemarea lui.

Considerând că art. 207 cod. civil dispune că numai femeia, bărbatul sau moștenitorii lor pot cere anularea tocmelelor sau a pornirilor de judecată făcute fără autorizațiune, iar prin art. 952 cod. civil ca o consecință a acestui principiu, se prevede că persoanele capabile de a se obliga nu pot opune minorului, interzisului, femeii măritate incapacitatea lor.

Considerând că potrivit acestor principii expuse de legiuitor, urmează că regula generală în materie de nulități provenite din cauza lipsei de capacitate, este că toate actele în care a intervenit un incapabil a contracta, între care figurează și femeile conform art. 950 c. civil, sunt isbite de o nulitate relativă, care nu poate fi invocată de către persoana capabilă care a luat parte la încheierea contractului, ci numai de cea incapabilă, moștenitorii săi, sau de către soțul femeii care urma să-i dea autorizațiunea scrisă, sau în momentul facerei actului; că rațiunea pentru care legiuitorul a edictat aceste dispozițiuni, nu poate fi alta decât interesul ce'la purtat față de cei incapabili, pentru a-i proteja contra speculațiunii celor capabili, și ca atare aceste reguli relative la capacitatea părților contractante, urmărind apărarea unor interese private, este logic ca sancțiunea lor să fie o nulitate relativă, pe care să o poată invoca și să se prevaleze de ea numai cel incapabil.

Considerând că acestea fiind principiile fundamentale de drept, care se aplică la ori ce fel de contract, urmează a vedea dacă în speță actul de donațiune în care părâta donatară a acceptat fără consimțământul soțului său, este isbit de o nulitate absolută sau relativă.

Considerând că din actul de căsătorie No. 62 liberat de primăria comunei Poiana Mare, aflal la dosar în copie, rezultă că părâta Maria, s'a căsătorit cu Gh. D. Locusteanu la 3 Noembrie 1918, iar înscrierea sentinței de divorț No. 130 din 16 Septembrie 1922 în registrele de stare civilă, a avut loc la 1 Februarie 1923, cum se constată din procesul-verbal No. 10 al primăriei comunei Poiana mare, aflat în copie la dosar; că dar la data de 28 Februarie 1922 când s'a autentificat actul de donație a cărui anulare se cere, părâta donatară era încă căsătorită și ca atare urma să alibă consimțământul soțului său Gheorghe D. Locusteanu, când a acceptat donațiunea ce i s'a făcut prin însăși actul de donațiune.

Considerând că conform dispozițiunilor art. 813 c. civil toate donațiunile urmează să fie făcute în formă autentică și ca o consecință logică a acestui principiu, acceptarea unei donațiuni, fără de care nu este valabilă, trebuie să fie constatată tot sub formă solemnă în momentul autentificării contractului sau posterior, că lipsa unei asemenea condițiuni neapărate atrage nulitatea în sens de inexistența actului, întru cât legiuitorul a cerut îndeplinirea acestor formalități ad solemnem, nici de cum ad probationem.

Considerând că lipsa de autorizațiune a unei femei măritate din partea soțului în momentul

autentificării actului de donațiune sau prin osebuit act scris, face ca acest act să fie afectat de o nulitate, întrucât femeia este considerată de legiuitor ca ne având capacitatea complectă de a contracta, decât numai în anumite cazuri expres prevăzute; că în cece privește caracterul acestor nulități, părerile diferiților comentatori de drept și jurisprudențele sunt împărțite, în a fi considerate de o parte, ca nulități relative, iar de altă ca absolute, având ca consecință faptele, că în prima ipoteză nu pot fi invocate de cât de persoanele incapabile, soțul sau moștenitori lor, iar în cea de adouă, că pot fi invocate de ori ce parte, fie chiar de cel care a contractat.

Considerând că sistemul nulității absolute n'ar putea fi întemeiat pe nici o considerațiune de necesitate socială sau utilitate evidentă care să justifice această derogatiune de la principiile fundamentale de drept, pe baza căroră incapacitatea unei părți contractante este sancționată cu o nulitate relativă, care servă ca o măsură de protecțiune în favoarea părții incapabile; că asemenea acest sistem nu se poate justifica din nici un punct de vedere, nici al textelor de lege, al principiilor de drept și nici al echității.

Considerând că legiuitorul nostru ne reproducând în cod textul art 934 din codul francez, care prevede că donațiunea făcută unei femei trebuie să fie acceptată de dânsa cu consimțământul soțului său sau în caz de refuz cu autorizația justiției, înseamnă că și'a manifestat cât se poate de clar și evident intențiunea de a considera actul ca fiind isbit de o nulitate relativă, întru cât ne existând alte texte contrarii sau categorice în cod, urmează a ne raporta la dispozițiunile din art. 199, 207 și 952 cod. civil care formează regulele de drept comun și principiile fundamentale în materie de nulități, bazate pe lipsa de capacitate sau viciu de consimțământ; că în sistemul nulității absolute acei care sunt de această părere, se întemeiază pe considerațiunea că întru cât donațiunea este un act solemn, urmează ca toate formalitățile să fie făcute în aceeași formă, ori acceptarea fiind o condițiune esențială pentru existența donațiunii, trebuie neaparat să fie făcută în formă autentică și în cazul când soțul n'a consimțit, se consideră aceasta ca o lipsă de formalitate, care trebuia să fie constatată în mod solemn și ca atare actul este nul în sens de inexistent.

Considerând că acest mod de a vedea și felul cum se argumentează face abstracție în cece privește faptul, că urmează a face deosebire între formă și capacitate, anme că solemnitatea privind forma unui act juridic, urmează că nu se poate considera capacitatea unei părți contractante ca făcând parte din solemnitatea actului; că de și acceptarea este o solemnitate a donațiunii, totuși când trebuie să ști dacă emană de la o persoană capabilă sau nu, atunci nu mai poate fi vorba de o chestiune de formă, ci de o capacitate care dacă lipsește este sancționată printr'o nulitate relativă, — că atunci când femeia a acceptat donațiunea ce i s'a făcut de alt cine-va în formă solemnă, regulile prescrise de legiuitor sunt îndeplinite, fiind o lipsă de capacitate, întru cât n'a avut autorizațiunea soțului, și aceasta nu poate duce la inexistența actului, ci numai la anulabi-

litatea lui, care trebuie să fie cerută numai de anumite persoane; că derogările fiind de strictă interpretare, ele nu își au ființă decât numai în cazurile prevăzute de legiuitor, care în nici un text de lege nu prevede că lipsa de capacitate relativă ar putea duce la inexistența actului; că chiar în doctrina franceză unde chestiunea este mai contraversată, sunt numeroși autori care sunt partizani sistemului nulității relative (Baudry Lacantinerie, Maurice Colin, — tom 1, pag. 587, No. 1307 cu autorii acolo citați. Planiol, tom III No. 2576. La noi Alexandrescu, tom IV, partea I, pag. 245).

Considerând că în cece privește susținerea reclamantului că între o donațiune și convențiune matrimonială fiind perfectă analogie, urmează a aplica sancțiunea prevăzută în art. 1231 cod. civil și la un act de donațiune unde femeia a acceptat fără autorizațiunea soțului, anume să fie considerat ca inexistent, această părere nu este câtuș de puțin întemeiată, întru cât legiuitorul în acel articol 1231 prevede categoric că convențiunile matrimoniale făcute de minor vor fi valabile numai dacă vor fi făcute în asistența persoanelor care urmează să consimtă la căsătorie; că contractul de căsătorie fiind solemn urmează ca toate condițiunile de formă să fie solemne, cum se cere în art. 1224, 1226, 1228, 1229 cod. civil, ori prezența acelor persoane prevăzute de lege la autentificarea contractului matrimonial în care minorul capabil a se căsători trebuie să intervină personal, fiind considerată mai mult ca o condițiune de formă, trebuie neaparat îndeplinită pentru ca contractul să fie valabil, că în afară de aceasta, rațiunea pentru care parte din doctrină și jurisprudență consideră lipsa acestei condițiuni ca un viciu de natură să atragă inexistența contractului matrimonial, este principiul imutabilității convențiilor matrimoniale legal făcute, care în sistemul nulității relative ar suferi o gravă atingere, din care cauză terții interesați, n'ar mai avea nici o siguranță în tranacțiunile lor referitoare la lucrurile ce formează obiectul convențiilor matrimoniale, rămânând la discreția minorului care poate să le ratifice sau nu la majorat, și pentru ca să curme acest refuz, acele convențiuni făcute fără respectarea cerințelor art. 1231 urmează a fi considerate ca inexistente încă dela confecționarea lor, ori în speță unde ordinea publică nu este interesată într'un grad atât de înalt în cazul lipsei de autorizație din partea soțului către soție a accepta o donație, reclamantul donator nu se poate prevala de considerațiuni care interesează întreaga ordine socială spre a'l îndreptăți să ceară anularea donațiunii făcută de dânsul, pentru ca astfel să-și repare propria-i vină, provenită din lipsa de capacitate a părâtei, de care a avut cunoștință, sau avea posibilitatea ca să o cunoască de la început.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnat: I. S. Rădulescu, Jude-președinte